

Riemer Károly Erdős Mórné Lakásán

Ez a képeslap 1928 januárjában készült, és a mostohaapám, Riemer Károly van rajta. Ő ül a jobb oldali fotelben, szemben van a húga, Ilonka, mellette a férje, Erdős Mór. A levélen ezt írja: ?Kedves Rózsika és Béla! Felhasználom az alkalmat, és itt küldöm a saját személyünkről egy képet. A másik férfi a képen nem házi barát, hanem a sógorom. Remélem jól vagy, Ilonka Vásárhelyen van, az anyósomat ápolgatja. Február végén érkezünk Kolozsvárra? Csókol benneteket: Erdős Mór.? 1928-ban a mostohaapám még nem volt az édesanyám férje, de közben valakitől megkaptam ezt a képet, nem is olyan régen, és megőriztem, mert nagyon szerettem őt, nagyon egy kiváló valaki volt, és végeredményben második elemista koromtól nevelt. Egészen kisgyermek koromban én is látogattam ezt a házat, amikor még nem volt az édesanyám férje Riemer Károly, de a család amúgy is jó barátságban volt. A falon a szép nagy kép, ami látszik, ha jól emlékszem, egy goblen, de nem vagyok benne biztos. Mostohaapám mint zászlós került ki a harctérre, és már 1915-ben fogságba esett, 1922-ben jött haza az orosz fogságból, sokfelé volt, a végén Taskentbe került [Üzbegisztánba]. Abszolút nem volt vallásos. Ők ilyen asszimilánsok voltak, a zsidó öntudat megvolt, csak nem voltak vallásosak. Hát ez a Riemer nagyapa, ez is lenről kezdte, nagyon lenről, ahogy a felesége, a mostohanagymamám mesélte. Amikor összeházasodtak, az első év után az volt a nagy örömük, hogy vettek egy matracot, mert addig szalmazsákon aludtak. Tehát kétkezi munkájukkal jutottak oda, ahova eljutottak. A gyerekeiket viszont taníttatták, mindenik tanult zenét. A mostohaapám Bécsben járta a kereskedelmi akadémiát, a következő fiú, Riemer Oszkár érettségizett, majd kikerült a fontra az első háború idején, és hősi halált halt. A marosvásárhelyi zsidó temetőben van egy emlékoszlop, ahol szerepel az összes zsidó katona, aki hősi halált halt, köztük van Riemer Oszkár is, sőt úgy tudom, hogy a református temetőben is létezik egy ilyen emlékmű, ahol szintén szerepelnek az első világháborúban elesettek. Volt egy lánytestvérük, Ilonka, aki Kolozsvárra ment férjhez, egy gyönyörű szép nő volt. A férjét Erdős Mórnak hívták, egy zsidó mérnökember volt. Ilonka háziasszony volt, nem volt teljesen egészséges, és emiatt Mór elkényeztette, féltette. Nagyon szépen éltek, gyerekük nem volt. Nagyon szép hangja volt, szépen zongorázott, és sokat utaztak a férjével. Nagyon elegáns, nagyon civilizált lakásuk volt, egy magas intellektusú házaspár lakása -- a férj, mérnök lévén, jól keresett bizonyára. Erdei vasutakat épített, úgy tudom, de később felhagyott ezzel a mesterséggel, és mikor már én is ehhez a családhoz

tartoztam, egy nagy en gros üzlete volt Kolozsvárt. Elköltöztek ebből a lakásból egy másikba, ami szintén gyönyörű, tágas és igazán pompás volt. Mikor én visszajöttem a deportálásból, megtudtam, hogy a férjével együtt Kolozsváron vészelte át a deportálást, mert volt egy magyar sebészprofesszor, Klimko, aki megmentette őket és másokat is. Benntartotta őket a klinikán [lásd: zsidók mentése Észak-Erdélyben], tehát nem adta ki, mikor el akarták vinni őket. Ők ketten megmaradtak.